

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20. października 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w W. (dalej zwana również S. (...)) wystąpiła przeciwko (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w K. (dalej zwana również A.) o zapłatę kwoty 576,22 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od pozwanej według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że zawarł z pozwaną umowę o świadczenie usługi w zakresie objęcia pojazdu nadzorem satelitarnego systemu monitorowania pojazdów (...), na podstawie której pozwana zobowiązała się do uiszczenia ustalonego wynagrodzenia. Powód wskazał, iż na dochodzoną kwotę składa się należność główna w kwocie 553,50 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 22,72 zł (pozew, k. 2-3v.).

W dniu 27. października 2016 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNc 6144/16, k. 21). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 1. grudnia 2016 r. (k. 26).

W dniu 14. grudnia 2016 r. pozwana (...) Spółka akcyjna z siedzibą w K. złożyła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała powództwo w całości co do zasady oraz wysokości. Podniosła, iż przedłożona wraz z pozwem faktura VAT nie stanowi dowodu na okoliczność istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia, gdyż nie zawiera podpisu, a zatem nie może być uznana za dokument. Strona pozwana wskazała ponadto, że powód nie wskazał za jaki okres domaga się zapłaty abonamentu, jak również zakwestionowała wysokość tego abonamentu. Wskazała, iż zgodnie z warunkami umowy wynosił on 30 zł, a nie jak wskazał powód 90 zł (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 27-32).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30. sierpnia 2013 roku w K., pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w W., jako zleceniobiorcą, a (...) Spółką akcyjną z siedzibą w K. (aktualnie: (...) Spółka akcyjna w K.), jako Zleceniodawcą, doszło do zawarcia umowy nr (...). Na mocy zawartej umowy S. (...) zobowiązał się do świadczenia usługi polegającej na objęciu pojazdu nadzorem Satelitarnego (...), zwanego dalej (...), na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei Zleceniodawca zobowiązał się do uiszczenia wynagrodzenia w kwocie 30 zł wraz z należnym podatkiem VAT, płatnego w terminie wskazanym na fakturze VAT. Jednocześnie zastrzeżono w umowie, że kwota abonamentu będzie waloryzowana co 6 miesięcy o stopień inflacji podawany przez GUS. Powyższe wynagrodzenie obejmowało: dostęp do aplikacji www, lokalizację pojazdu na żądanie, program ochrony pojazdu, możliwość ustawienia śledzenia pojazdu oraz możliwość odczytania historii położenia pojazdu z ostatnich 30 dni. Monitoringiem objęte były następujące pojazdy spółki (...): pojazd marki F. (...) o nr rej. (...), T. (...) o nr rej. (...), V. (...) o nr rej. (...), V. (...) o nr rej. (...), M. (...) o nr rej. (...), V. (...) o nr rej. (...), V. (...) o nr rej. (...) i V. (...) o nr rej. (...) (okoliczności bezsporne; umowa nr (...), k. 8-9, załącznik, k. 10-10v.).

W związku ze świadczeniem usług monitorowania pojazdów Zleceniodawcy w okresie lipiec-wrzesień 2015 r., w dniu 30. stycznia 2016 r. spółka (...) wystawiła na rachunek spółki (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 553,50 zł brutto, tytułem abonamentu nadzoru satelitarnego monitorowania pojazdów (...) do umowy (...)/KRA dla samochodów: (...), (...), (...), (...) i (...), każdy po 90 zł netto wraz z podatkiem VAT (110,70 zł brutto), za okres od 1. lipca 2015 r. do dnia 30. września 2015 r., z terminem płatności do dnia 22. lutego 2016 r. (faktura VAT, k. 17-18, załącznik do faktury, k. 50, wydruki z rejestru sygnałów testowych i alarmowych dotyczących monitorowania pojazdu, k. 57-69).

W piśmie z dnia 16. lutego 2016 r. spółka (...) zwróciła się do spółki (...) o skorygowanie faktury VAT nr (...), wystawionej za okres od lipca do września 2015 r., gdyż pojazd o nr rej. (...) miał ważną umowę do dnia 6. sierpnia 2015 r. (pismo, k. 51).

Spółka (...) odmówiła dokonania korekty faktury VAT, gdyż umowa nr (...) została zawarta na 25 miesięcy, tj. 25 miesięcy od dnia świadczenia usługi monitoringu. Wskazała, że usługa dla pojazdu o nr rej. (...) została uruchomiona od dnia 8. października 2013 r., a zatem umowa powinna obowiązywać do dnia 7. listopada 2015 r., jednakże po wpłynięciu wypowiedzenia z dnia 7. lipca 2015 r., umowa uległa rozwiązaniu z dniem 30. września 2015 r. (pismo, k. 52).

Pismem z dnia 13. maja 2016 r. spółka (...) wezwała spółkę (...) do zapłaty kwoty 562,10 zł tytułem należności wynikającej z ww. faktury VAT w kwocie 553,50 zł oraz skapitalizowanych odsetek na dzień 13. maja 2016 r. w wysokości 8,60 zł (wezwanie, k. 16).

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów: dokumentów prywatnych. Na poparcie swoich twierdzeń powód przedstawił wymienione wyżej kserokopie i wydruki dokumentów, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne zasługuje na uwzględnienie.

Powód wywodził roszczenie procesowe będące przedmiotem niniejszego postępowania z umowy nr (...). W ocenie Sądu powyższą umowę, polegającą na objęciu pojazdów pozwanego nadzorem Satelitarnego S. Monitorowania (...) uznać należy za umowę o świadczenie usług. Zgodnie z treścią art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Z kolei w świetle art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Artykuł 735 § 1 k.c. stanowi natomiast, iż jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Okolicznościami rozstrzygającymi o zasadności powództwa o wynagrodzenie za świadczenie usług są: istnienie zobowiązania do świadczenia usług, tj. umowy o świadczenie usług, oraz wykonanie usług na rzecz drugiej strony.

Należy wskazać, iż poza sporem był sam fakt zawarcia umowy. Pozwana zakwestionowała jednak zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia wskazując na brak podstaw do wystawienia faktury VAT. Pozwana także zakwestionowała wysokość abonamentu, na jaką opiewała wystawiona faktura VAT.

Zgodnie zatem z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz stanowiącego jego odpowiednik procesowy art. 232 k.p.c., powód winien udowodnić okoliczność wykonania umowy, skoro z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu powód sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi wykazania, że wykonał umowę zawartą z pozwaną. Powód udowodnił bowiem okoliczności, z których swoje roszczenie wywodzi. Jak już zostało wskazane, poza sporem był sam fakt zawarcia umowy nr (...), załączonej przez powoda do pozwu. Zostały w niej wyraźnie wskazane obowiązki zarówno powoda, jak i pozwanej. Pozwana nie kwestionowała jakości usług świadczonych przez powoda, zatem niewątpliwie zaktualizował się obowiązek zapłaty wynagrodzenia powodowi za świadczone usługi. Zgodnie z treścią umowy nr (...) pozwana była zobowiązana do uiszczenia wynagrodzenia w formie abonamentu w kwocie 30,00 zł wraz z należnym podatkiem VAT na podstawie otrzymanej faktury VAT za usługi (...). Wymaga podkreślenia, iż faktura VAT jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, wystawianym przede wszystkim dla celów podatkowych. Faktura VAT przedstawiona przez powoda ma zatem jedynie charakter pomocniczy, albowiem należy traktować ją tylko jako potwierdzenie ustaleń dokonanych pomiędzy stronami. Moc dowodowa takiego dokumentu zależy więc od wszechstronnego rozważenia i swobodnej oceny dowodów. W tym miejscu zgodzić się należy ze stanowiskiem powoda, że kodeks postępowania cywilnego nie zawiera zamkniętego katalogu środków dowodowych, co oznacza,

że dowodem w sprawie może być każde źródło informacji. Przemawia za tym również zasada swobodnej oceny dowodów wyrażona w art. 233 k.p.c. Przepisy kodeksowe umożliwiają wykorzystanie wszelkich osiągnięć postępu technicznego, o ile jest to dopuszczalne w ramach zakreślonych przez prawo. Przepis art. 309 k.p.c. może mieć zatem zastosowanie także do niepodpisanych wydruków komputerowych, które mogą być uznane za inny środek dowodowy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5. maja 2016 r., VI ACa 483/15). Biorąc pod uwagę konstatacje Sądu, iż faktura VAT stanowi wyłącznie potwierdzenie ustaleń dokonanych pomiędzy stronami, należało uznać ją za wiarygodną w zakresie ustalenia wynagrodzenia. Przedstawiona faktura za usługi monitoringu opiewa na kwotę 553,50 zł brutto (450,00 zł netto). Strona pozwana zakwestionowała wysokość wynagrodzenia, na jaką opiewa wystawiona przez powoda faktura VAT. Podniosła, że strony uzgodniły wysokość abonamentu na kwotę 30 zł netto, nie zaś 90 zł, jak wskazano w fakturze. Pomiędzy stronami zaistniał zatem spór co do wykładni oświadczeń woli składających się na zawartą umowę. Wykładnia oświadczenia woli, zwłaszcza w przypadku gdy są to oświadczenia woli stron składające się na umowę, powinna, w myśl art. 65 k.c., uwzględniać przede wszystkim zgodny zamiar stron. Zgodnie bowiem z treścią powyższego przepisu oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Stosownie do §2 powyższego przepisu, w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Wykładnia umowy wymaga analizy zgodnego zamiaru stron i celu umowy, której dokonuje się z uwzględnieniem całego kontekstu oświadczeń badanego w aspekcie treści, jak i okoliczności, w których zostały złożone. Sąd stwierdzając, że strony w sposób tożsamy rozumiały użyte w umowie sformułowania, ze względu na brzmienie art. 65 § 2 k.c. nakazującego w pierwszej kolejności badać zgodną wolę stron niż dosłowne brzmienie umowy, jest związany dokonaną przez nie zgodną interpretacją postanowień umowy. Dopiero w przypadku braku porozumienia stron co do rozumienia treści złożonych przez nie oświadczeń woli, do dokonania ich wykładni zastosowanie ma wynikająca z art. 65 k.c. dyrektywa interpretacyjna nakazująca tłumaczyć oświadczenia woli tak, jak wymagają tego ze względu na okoliczności, w których zostały złożone, zasady współżycia społecznego i ustalone zwyczaje (tzw. obiektywny wzorzec wykładni oświadczeń woli). Przy czym wykładnia taka, nie może prowadzić do wniosków nonsensownych (wyrok SN z dnia 8. lipca 2004 roku, IV CK 582/03, wyrok SN z dnia 22. lutego 2002 roku, V CKN 931/00). Zważyć przede wszystkim jednak należy, że potrzeba tłumaczenia oświadczeń woli według reguł wskazanych w art. 65 k.c. pojawia się tam dopiero, gdy treść oświadczenia woli budzi wątpliwości, jest niejasna lub może być różnie rozumiana. W drodze wykładni oświadczeń woli wyrażonych w formie pisemnej nie można natomiast nadawać oświadczeniom woli stron umowy innego sensu, niż to wynika z jej zapisanej treści. Strony w §5A umowy ustaliły, że: „Zleceniodawca zobowiązuje się do uiszczenia na rzecz Zleceniobiorcy wynagrodzenia za usługi (...) w kwocie: 30 zł słownie: trzydzieści złotych + należny podatek VAT obowiązujący w chwili powstania obowiązku podatkowego (...)”. Powyższy zapis nie wskazuje za jaki okres będzie przysługiwało powodowi powyższe wynagrodzenie. Jednakże na podstawie wykładni pozostałych postanowień umownych należy uznać, iż wolą stron było, aby wynagrodzenie za usługi (...) w wysokości 30 zł netto wraz z podatkiem VAT płatne było cyklicznie. Jak wynika bowiem z treści §5 pkt 3 ceny wskazane w §1 mogły być waloryzowane co 6 miesięcy o stopień inflacji podawany przez GUS. Z kolei zgodnie z treścią §8 pkt 1 umowy Zleceniobiorca zastrzegł sobie prawo do rozwiązania umowy bez zachowania okresu wypowiedzenia bez zachowania okresu wypowiedzenia m. in. w wypadku zwłoki Zleceniodawcy w zapłacie wynagrodzenia za dwa okresy rozliczeniowe. Z treści powyższych zapisów wynika zatem, że ustalone w umowie wynagrodzenie nie było jednorazowe, a miało być płatne cyklicznie. Powód w piśmie procesowym z dnia 27. marca 2016 r. przedłożył ponadto do akt sprawy załącznik do faktury, z którego treści wynika, iż obejmuje ona okres od dnia 1. lipca 2015 r. do dnia 30. września 2015 r., czyli za 3 miesiące. Ponadto przedłożył pismo pozwanej, z którego treści wynika, iż pozwana posiadała wiedzę w zakresie okresu za jaki powód wystawił fakturę VAT. Pozwana w powyższym piśmie nie kwestionowała wysokości wynagrodzenia oraz okresu jakie ono obejmowało. Pozwana miała zastrzeżenia wyłącznie co do objęcia sporną fakturą VAT pojazdu o nr rej. (...), który w jej ocenie nie był już w tym czasie objęty umową, jak również co do daty wystawienia i sprzedaży usługi. Tym samym uznać należy, że wolą stron było, aby wynagrodzenie za świadczone usługi było naliczane co miesiąc, w formie abonamentu.

Biorąc pod uwagę powyższe uznać należy, że sporna faktura VAT została wystawiona przez powoda prawidłowo. Powyższa faktura dotyczyła 5 pojazdów powódki, za okres 3 miesięcy. Miesięczne wynagrodzenie za każdy pojazd

wynosiło 30,00 zł netto wraz z podatkiem VAT. Zatem wynagrodzenie za monitorowanie 5 pojazdów powoda przez okres 3 miesięcy przy wynagrodzeniu w wysokości 30,00 zł netto (36,90 zł brutto) wynosi 553,50 zł brutto.

W związku z powyższym, w ocenie Sądu, twierdzenia pozwanego ograniczające się wyłącznie do zgłoszenia w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu bezzasadności roszczenia są gołosłowne i stanowią wyłącznie przyjętą na użytek niniejszego postępowania linię obrony, w związku z czym nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 750 k.c. w zw. z art. 734 § 1 k.c. i art. 735 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę w wysokości 576,22 zł. Na zasądzoną kwotę składa się należność główna w kwocie 553,50 zł oraz skapitalizowane na podstawie art. 482 § 1 k.c. odsetki w kwocie 22,72 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2016 poz. 684). Data początkowa, od której powódka domagała się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanego w spełnieniu świadczenia, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804). Na kwotę zasądzoną od pozwanego składa się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 360,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata od pozwu w kwocie 30,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z. Odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełnomocnikowi powoda,